

پیروز باد مبارزات کارگران ارکان ثالث

در نیمه اول دی‌ماه امسال (۱۴۰۳) کارگران پالایشگاه‌های مجتمع گاز پارس جنوبی در تداوم اعتصابات و اعتراضات قبلی و پاسخ نگرفته‌شان دست به تجمعات بزرگ چند هزار نفره زدند. برای نمونه در ۴ دی‌ماه حدود پنج هزار کارگر ارکان ثالث یعنی کارگران غیر رسمی نفت در پالایشگاه‌های ۱۲ گانه مجتمع گاز پارس جنوبی مبادرت به تجمع نموده و فریاد می‌زدند:

"یک کلام یک کلام، مزد بدون تبعیض، والسلام والسلام".

تجمع اعتراضی این کارگران پس از ۱۶ تجمع اعتراضی مجزا و دو تجمع یکپارچه که در روزهای ششم و بیستم آذرماه برگزار شد به روشنی نشان می‌داد که کارفرمایان این مجتمع‌ها تا کنون حاضر به رسیدگی به مطالبات بر حق کارگران نشده‌اند. از این رو کارگران در تجمع پنج هزار نفره اخیر خود هشدار دادند که اگر به مطالبات آنها پاسخ داده نشود اعتراض خود را گسترده‌تر به پیش خواهند برد. گرچه خبرگزاری ایلنا سعی کرد در گزارشات جعلی خود، تعداد کارگران مبارز در این تجمع را از حدود ۵ هزار نفر به "حدود ۳ هزار نفر" تقلیل دهد، ولی واقعیت این است که تعداد بسیار زیاد کارگر معترض در تجمع نیمه اول دی‌ماه چنان عظیم بود که باعث شد که عوامل اطلاعاتی، امنیتی و لباس شخصی که جهت ایجاد رعب و وحشت در میان کارگران و سرکوب مبارزات آنان با فواصل معین از میدان کاکتوس تا ورودی منطقه ویژه حضور داشتند، جرئت نکنند فراتر از جایگاه خود به تجمع کارگران نزدیک شوند. در گزارشات منتشر شده به این امر اعتراف شده و آمده که عوامل اطلاعاتی، امنیتی و لباس شخصی "به دلیل کثرت جمعیت کارگران، جرئت نکردند به محل تجمع ورود کنند". روشن است که این واقعیت بار دیگر قدرت اتحاد کارگران را به نمایش می‌گذارد و نشان می‌دهد که وقتی کارگران دست در دست هم وارد میدان مبارزه شوند چه نیروی بزرگی را شکل می‌دهند و چه قدرت سهمگینی را در مقابل سرمایه‌داران به نمایش می‌گذارند.

مطالبات کارگران معترض ارکان ثالث (کارگران غیر رسمی نفت در پالایشگاه‌های ۱۲ گانه مجتمع گاز پارس جنوبی) که در تمامی این اعتصابات و تجمعات بارها فریاد زده شده، خواسته‌هایی روشن و بر حق هستند. این کارگران خواهان "حذف کامل شرکت‌های پیمانکاری، افزایش دستمزد، استخدام رسمی و نظام پرداخت هم‌تراز با نیروهای رسمی و اجرای کامل طرح طبقه‌بندی مشاغل، اجرای بدون تبعیض ۱۴ روز کار و ۱۴ روز استراحت، بازگشت به کار کارگران اخراجی و پایان دادن به برخوردهای پلیسی و امنیتی" با کارگران معترض می‌باشند. اما سرمایه‌داران به جای پاسخ‌گویی به مطالبات بر حق کارگران همچون همیشه به سرکوب آنها از طریق نیروهای مسلح خود در رژیم حاکم متوسل شدند و البته در گام اول به اخراج نمایندگان کارگران مبادرت نمودند.

از جمله اقدامات سرمایه‌داران علیه کارگران مبارز نفت در پالایشگاه‌های ۱۲ گانه مجتمع گاز پارس جنوبی که با حقوق بسیار کمتر از کارگران رسمی در این مجتمع مورد بهره‌کشی قرار گرفته‌اند معرفی نمایندگان کارگران به "هسته‌گزینش جنوب" بود تا درباره نمایندگان کارگران تصمیم‌گیری شود و این در شرایطی بود که نمایندگان ۱۲۰ هزار کارگر ارکان ثالث شرکت ملی حفاری و صنعت نفت خیلی

روشن اعلام کرده‌اند که: "با وجود تأکید ماده ۳۸ قانون کار درباره یکسان بودن مزد کارگران قراردادی و پیمانی، این تأکید قانونی توسط پیمانکاران نادیده گرفته شده و وزارت نفت هم برای رفع این تبعیض هیچ اقدامی انجام نداده است".

منظور از "هسته‌گزینش جنوب" تشکلی از نمایندگان سرمایه‌داران در وزارت نفت می‌باشد که از جمله اقداماتش اخراج کارگران معترض می‌باشد. در این مورد نیز پس از این که نمایندگان کارگران به "هسته‌گزینش جنوب" معرفی شدند، این تشکل دو تن از نمایندگان کارگران را اخراج قطعی نمود و اعلام کرد که ۱۳ نماینده دیگر نیز در انتظار حکم اخراج می‌باشند و به این ترتیب موقعیت شغلی آنها را کاملاً نامعلوم ساخت. همان‌طور که دیده شد مقامات وزارت نفت با برداشتن چوب اخراج به مقابله با کارگران برخاستند و این در حالی است که پیش از این آنها برای تداوم استثمار کارگران و جلوگیری از تداوم مبارزات آنان مرتب و به طور مکرر در مورد پذیرش برخی مطالبات کارگران به آنها وعده داده بودند. تازه "هسته‌گزینش جنوب" به عنوان تشکلی از سرمایه، در شرایطی چوب اخراج را بر سر کارگران نفت بلند نموده و دست به اخراج کارگران زده است که مطالبات این کارگران کاملاً در چهار چوب قوانین مورد تصویب جمهوری اسلامی قرار دارد و از این لحاظ برای "هسته" مزبور کاملاً قانونی می‌باشند. اما واقعیت این است که زیر سلطه دیکتاتوری حاکم بر کشور که به واقع دیکتاتوری سرمایه‌داران وابسته ایران است هیچ حقی از پایمال شدن توسط این دیکتاتوری در امان نیست؛ و بر عکس دست سرمایه‌داران برای اخراج کارگران حتی به صورت غیر قانونی نیز کاملاً باز می‌باشد.

گسترده‌گی بی‌حقوقی کارگران از یک طرف و رسوایی برخوردهای سرکوب‌گرانه کارفرمایان که به روش هر روزه سرمایه‌داران بدل گشته امروز دیگر آن‌چنان عیان گشته که حتی خود نشریات رژیم هم‌چون روزنامه اعتماد دیگر با آشکاری ستمگری سرمایه‌داران در حق کارگران را این‌گونه توصیف می‌کند: "تعدیل، اخراج موقت یا دائم، کسر مزد، ممنوعیت مرخصی، ممنوعیت اضافه‌کار، حذف مزایای اضافه‌کاری، پرونده‌سازی، معرفی به دستگاه قضایی به اتهام تشویش و تحریک کارگران به شورش و اعتراض، حذف یا کسر مزایای مزدی، کاهش رتبه و تنزل کارگر از موقعیت و رده شغلی که پیش از آن داشته، جلوگیری از ورود به محوطه کارگاه و... انواع برخورد بعضی پیمانکاران با کارگران مطالبه‌گر".

کارگران مبارز ایران و از جمله کارگران غیر رسمی نفت در پالایشگاه‌های ۱۲ گانه مجتمع گاز پارس جنوبی به خوبی بر این امر که جمهوری اسلامی مدافع منافع سرمایه‌داران می‌باشد، واقف می‌باشند. آنها می‌دانند که اخراج و توسل به مقامات امنیتی و پرونده‌سازی برای کارگران در قوه قضاییه از روش‌های همیشگی سرمایه‌داران زالوصفت و مقامات دولتی در شرکت‌هایی همچون شرکت نفت می‌باشد. اما این کارگران ستم‌دیده با علم به این واقعیت‌ها در حالی که در شرایط دیکتاتوری حاکم از فقدان تشکل مستقل کارگری نیز محروم هستند باز هم صدای اعتراض خود را بلند کرده و تجمعات بزرگ چند هزار نفری شکل می‌دهند.

واقعیت این است که روش‌های فریبکارانه و سرکوب‌گرانه سرمایه‌داران برای این کارگران همچون دیگر کارگران تحت ستم و استثمار ایران شناخته شده می‌باشد با این حال شرایط دهشتناک معیشتی‌ای که سرمایه‌داران برای کارگران به وجود آورده‌اند کارگران را مجبور به اعتصاب و تجمع اعتراضی می‌نماید. درست به این دلیل است که هر روز و در هر گوشه مملکت شاهد اعتراضات روزانه کارگران برای رسیدن به مطالبات بر حق خود می‌باشیم. در همین ماه جاری جدا از کارگران غیر رسمی نفت

در پالایشگاه های ۱۲ گانه مجتمع گاز پارس جنوبی ما شاهد تجمع اعتراضی کارگران پتروشیمی شاباد (اسلام‌آباد غرب) و همچنین تجمع اعتراضی کارگران شرکت پالایش گاز "فجر جم" در استان بوشهر بودیم که فریاد می‌زدند: "حقوق عادلانه حق مسلم ماست!". این کارگران در پارچه‌نوشته‌هایی که در این تجمع اعتراضی حمل می‌کردند "حذف شرکت‌های پیمانکاری و واسطه، اصلاح طرح طبقه‌بندی مشاغل، اجرای طرح اقماری تردد برای تمامی کارگران پیمانکاری، همسان‌سازی حقوق با کارکنان رسمی و استفاده از خدمات رفاهی پالایشگاه" را بخشی از مطالبات خود اعلام کردند.

مبارزات وقفه‌ناپذیر کارگران ایران بیانگر آن است که شرایط کار و معیشت بسیار دشوار و غیر قابل تحمل کارگران کرد به استخوان آنها رسانده و صدای اعتراض آنها را بلند نموده است. اما با این همه سرمایه‌داران و رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی هم با برخوردهای سرکوب‌گرانه خود به روشنی نشان می‌دهند که حاضر به پرداخت دستمزد و مطالبات کارگری برای این‌که در آمد کارگران از خط فقر اعلام شده از سوی خود ایادی جمهوری اسلامی در محیط‌های کارگری یعنی ۲۷ میلیون تومان در ماه بیشتر شود نیستند.

با توجه به این که در برخی از تجمعات اعتراضی کارگران خواست حقوق "عادلانه" مطرح می‌شود و یکی از شعارهای کارگران غیر رسمی نفت در پالایشگاه‌های ۱۲ گانه مجتمع گاز پارس جنوبی نیز "حق و حقوق شعار ما، عدالت انتظار ماست" می‌باشد جا دارد در آخر این مقاله توجه کارگران مبارز ایران را به این نکته جلب کنیم که در چهارچوب نظام سرمایه‌داری "حقوق عادلانه" اساساً معنایی ندارد. باید توجه داشت که مزد کارگر بخشی از محصول کار خود او می‌باشد. در واقع بخش بزرگی از محصولی که کارگر تولید می‌کند توسط سرمایه‌دار به جیب زده شده و تنها بخش کوچکی از آن تحت عنوان دستمزد به کارگر پرداخت می‌شود تا وی قادر شود مایحتاج زندگیش را تأمین و نیروی کار خود را بازتولید کند تا قادر به ادامه کار در روز بعد باشد. بنابراین در سیستمی که محصول کار کارگرانی که کار می‌کنند و رنج می‌برند در دست آنهایی که کار نمی‌کنند انباشته می‌شود نمی‌توان و نباید انتظار عدالت از سرمایه‌داران داشت. این خصلت سرمایه‌داران است که تا می‌توانند استثمار هر چه شدیدتری را بر کارگران تحمیل کنند و در عوض حقوق هر چه کمتری به آنها بپردازند. بنابراین "حقوق عادلانه" در قاموس سرمایه‌داران و کل سیستم سرمایه‌داری جایی ندارد. این آموزشی است که آموزگاران طبقه کارگر برای رهایی این طبقه از قید سرمایه و سرمایه‌داران در اختیار تمام کارگران جهان قرار داده‌اند. بر اساس این آموزش‌ها کارگران زمانی به حقوق عادلانه دست می‌یابند که وسایل تولید یعنی مواد خام، ماشین‌آلات و کارخانه‌ها به تصاحب خود کارگران در آید. به همین دلیل هم هست که کارگران در حالی‌که برای افزایش دستمزد خود می‌رزمند باید مبارزات خود را در جهت نابودی نظم ظالمانه سرمایه‌داری حاکم جهت دهند.

در نظام سرمایه‌داری، سرمایه‌داران با کارگران مانند نوعی کالا و مایملک خود رفتار می‌کنند. کارگران تنها با شوریدن علیه این نظام خواهند توانست نشان دهند که کالا نیستند و خواهند توانست انسانیت خود را حفظ نموده و با نابودی نظام سرمایه‌داری و برقراری جامعه سوسیالیستی خود و جامعه را از ظلم و ستم و بی‌حقوقی دنیای سرمایه‌داری رها کنند.